

Враховуючи різноманітність кризових явищ у теорії та практиці до використання рекомендовані різні методи антикризового управління. Проте, до найбільш дієвих відносяться:

- контролінг, основним завданням, якого є прискорення виявлення кризових явищ;
- реінжиніринг, що спрямований на різке підвищення показників ефективності діяльності, таких як продуктивність праці, час виготовлення продукції, собівартість тощо.

Список використаних джерел:

1. Терещенко О. О. Удосконалення фінансового механізму антикризового управління підприємством / О. О. Терещенко, С. В. Павловський // Фінанси України. — 2016. — № 6. — С. 108-123.
2. Терещенко О. О. Вартісно-орієнтований контролінг - інноваційний ресурс управління корпоративними фінансами / О. О. Терещенко, Д. Г. Савчук // Фінанси України. — 2011. — № 12. — С. 77-88.
3. Шеремет, О. О. Фінансовий аналіз: навч. посібник для студ. вищих навч. закл. / О. О. Шеремет. — К. : Кондор, 2005. — 196 с.

УДК :334.78 :658.15

Крамаренко А.Р.,

студентка 3-го курсу, факультету економіки та управління

Науковий керівник - Ушеренко С.В.,

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ “КНЕУ імені В. Гетьмана”

Оптимізація структури капіталу підприємства

У сучасних умовах ведення бізнесу на результати діяльності підприємств істотно впливає капітал підприємства, його обсяг, структура та

вартість. Ефективне управління та залучення різних джерел фінансування набувають провідного значення для досягнення стратегічних цілей підприємства, забезпечення його фінансової стабільності та платоспроможності.

Для підприємств України особливо актуальним є визначення оптимальної структури їх капіталу у показниках ефективності фінансового менеджменту через значний вплив інституційних чинників на діяльність підприємств. На диспропорцію в українському фінансовому корпоративному середовищі впливають як висока вартість та обмежений доступ до фінансових ресурсів, так і кризові явища та нерозвиненість фінансового ринку.

Питання щодо визначення оптимального співвідношення власного та позикового капіталу залишається дискусійним для фінансистів. На думку низки вітчизняних учених, оптимальним є співвідношення 50:50%, при якому досягається найменша середньозважена вартість капіталу. Зарубіжні дослідники оптимальним називають співвідношення власного до позикового капіталу у вигляді 60:40% за якого забезпечується високий рівень фінансової стійкості та рентабельності капіталу. [2] Однак у більшості підприємств корпоративного сектору України переважають боргові джерела фінансування, що вкрай негативно впливає на їхню фінансову стійкість, створює загрозу втрати платоспроможності та загрозу можливості подальшого банкрутства.

Таким чином диспропорцію, що існує в структурі капіталу українських підприємств можна визначити шляхом оцінки частки власного капіталу у загальному обсязі джерел їх фінансування. Починаючи з 2012 року спостерігається тенденція до зменшення частки позикового капіталу відносно власного у співвідношенні близько 70:30%. [3] На сьогодні нестійке фінансове становище в країні, постійне зростання цін збільшує видатки підприємств, що зумовлює виникнення зобов'язань. Такі витрати спричиняють нестачу власного капіталу, що призводить до залучення

позикових коштів у якості фінансової підтримки з метою стабілізації фінансового стану підприємства. Таким чином, позиковий капітал виступає частиною вартості майна підприємства, що формується за рахунок зобов'язань, які мають бути погашені у майбутньому [1, с. 320].

Для кредиторів характеристикою надійності підприємства та впевненості щодо повернення своїх вкладень в першу чергу буде виступати частка власного капіталу у долі всього капіталу підприємства. Для підприємства ж така стратегія, перевага власного капіталу, призведе до не високого рівня доходності. Така ситуація спричинена тим, що на практиці ефективність використання позичкових коштів вища, ніж власних.

Зазначимо, що раціональна структура капіталу не є стабільною, оскільки фінансування – динамічний процес. Також, в умовах нестабільної вітчизняної економічної ситуації модифікуються фактори, що впливають на структуру капіталу. Серед цих факторів можна виділити головні, такі як структура та динаміка витрат, галузева належність, структура послуг, розмір уставного капіталу, стан майна і фінансових ресурсів, рівень платоспроможного попиту, конкуренція, економічні умови господарювання, зовнішньоекономічні зв'язки, податкова, кредитно-фінансова, облікова, інвестиційна політика тощо.[2]

Таким чином, розрахунок оптимального співвідношення власного та позикового капіталу має розраховуватися в індивідуальному порядку для кожного підприємства, тому що оптимізація структури капіталу залежить від ряду чинників та критеріїв, яке підприємство вважає найбільш доцільним та важливим.

Оптимальна структура капіталу має відповідати такому співвідношенню використання власних та позикових коштів, за умови використання яких забезпечується ефективність діяльності підприємства та максимізується його ринкова вартість.

Список використаних джерел:

4. Управление формированием капитала / [И. А. Бланк.] – К.: Ника-Центр, 2010. – 512 с.
5. Вплив структури капіталу на фінансову стійкість підприємства / [О.С. Патута, К.Є. Пришко] // Економіка та суспільство. – 2016. – № 2. – С. 323–327.
6. Державна служба статистики України. Власний капітал підприємств за видами економічної діяльності, Поточні зобов'язання і забезпечення підприємств за видами економічної діяльності / [Електронний ресурс] – Режим доступу: - www.ukrstat.gov.ua/
7. Інноваційний розвиток корпоративних фінансів [Електронне видання]: тенденції та перспективи : монографія / [Терещенко О.О., Бабяк Н.Д., Іващенко А.І. та ін.]; за заг. ред. д.е.н., проф. О. Терещенка. – Київ : КНЕУ, 2017. – 495

УДК 336.77.067:005.334

Кульчицька Є. В.,

студентка факультету фінансів, 3 курсу

Науковий керівник - Зінкевич Т. О.,

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Сек'юритизація як механізм мінімізації кредитного ризику

Головною цілю сучасної банківської системи є мінімізувати ту велику кількість ризиків, в якій вони зараз перебувають. Банки піддаються впливу макро- і мікроекономічних факторів. З даним рівнем інфляції (7,4%) нам потрібно шукати шляхи збереження фінансового стану, які не потребують додаткової емісії грошей. Тобто потрібен механізм управління ризиками, суть якого у тому, щоб ефективно використовувати наявні грошові ресурси.